

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyň: **a) ROKEMONT s.r.o.**
b) S T A Z co., s.r.o.
obě sídlem Pražská 108/10, 266 01 Beroun
obě zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Šmucem,
sídlím V Malé Doubravce 1242/27, 312 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlím Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **CHRYSEBERON a. s.**
sídlím Ovocný trh 572/11, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Vraným
sídlím Šmilovského 1264/5, 120 00 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 8. 2018, č. j. 096850/2018/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl

jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 2. 2018, č. j. MBE/12257/2018/VÝST-SaL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti L. a Ž. P. (dále jen „stavebníci“) rozhodl o dodatečném povolení stavby „*Novostavba RD Beroun, Beroun – Závodí, Větrná*“ na pozemcích parc. č. X, X a X v katastrálním území B. (stejně jako všechny pozemky dále uváděné v tomto rozsudku, dále jen „stavba“).

2. Žalobkyně ve společné žalobě namítají, že řádně a včas uplatnily námitky, které se týkaly existence a rozsahu jejich vlastnického práva ke stavbě vodovodu a kanalizace Beroun – Závodí – Na Cibulce – I. a II. etapa (dále též „vodovod a kanalizace“) a vodovodní a kanalizační přípojky na místě stavby. Žalobkyně tvrdí, že síť vodovodu a kanalizace nesplňovala kapacitní a technické možnosti a právní podmínky pro provozování pro veřejnou potřebu, a tudíž na ni nebylo možné bez jejich souhlasu stavbu připojit. Souhlas společnosti Vodovody a kanalizace Beroun, a. s. (dále jen „VaK Beroun“) s napojením stavby na vodovod a kanalizace nepovažují žalobkyně za dostatečný. Dále žalobkyně a) tvrdí, že stavebníci nebyli bez jejího souhlasu oprávněni užívat vodovodní a kanalizační přípojku na místě stavby. V námitkách žalobkyně stavebnímu úřadu předložily výčet probíhajících soudních řízení u Okresního soudu v Berouně, jejichž předmětem bylo mj.:
 - určení vlastnického práva ke stavbě vodovodu a kanalizace [žaloba žalobkyně a) proti osobě zúčastněné ve věci určení vlastnického práva k I. etapě vodovodu a kanalizace byla vedena pod sp. zn. 5 C 28/2016; žaloba žalobkyně b) proti osobě zúčastněné ve věci určení vlastnického práva k II. etapě vodovodu a kanalizace; vedena pod sp. zn. 4 C 46/2016],
 - užívání vodovodní a kanalizační přípojky na místě stavby [žaloba žalobkyně a) proti stavebníkům; vedena pod sp. zn. 19 C 43/2017].

Podle žalobkyň si stavební úřad nemohl o jejich námitkách učinit úsudek sám, a proto neměl ve věci rozhodnout, nýbrž měl řízení přerušit a vyčkat na pravomocná rozhodnutí Okresního soudu v Berouně o předběžných otázkách. Na podporu svých tvrzení žalobkyně obsáhle argumentovaly postupem stavebního úřadu a žalovaného v obdobné věci, zejména odkázaly na rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2017, č. j. 033566/2017/KUSK.

3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě zopakoval nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrval.
4. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření navrhla, aby soud žalobu zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení. Uvádí, že Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne 7. 8. 2018, č. j. 4 C 45/2016 – 263, určil, že vlastníkem II. etapy vodovodu a kanalizace je právě ona. Dále uvádí, že stavba vodovodu a kanalizace byla vybudována a zkolaudována za účelem výstavby rodinných domů. Nesouhlasí proto s tvrzením žalobkyň, že stavba vodovodu a kanalizace nebyla kapacitně a technicky vyhovující. K vyjádření mj. přiložila kolaudační souhlasy vydané Městským úřadem Beroun, odborem životního prostředí na stavbu I. a II. etapy vodovodu a kanalizace.
5. Na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné reagovaly žalobkyně replikou, v níž zdůraznily, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy Okresní soud v Berouně pravomocně nerozhodl o předběžných otázkách, na jejichž řešení závisel

výsledek řízení o dodatečném povolení stavby. Dále uvedla, že k posouzení kapacitních a technických možností vodovodu a kanalizace byl oprávněn pouze jejich vlastník.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný výzvu soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
9. Dne 10. 10. 2017 podali stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby prováděné bez společného územního rozhodnutí a stavebního povolení podle § 94a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“; srov. čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.). K žádosti mj. připojili:
 - projektovou dokumentaci,
 - vyjádření společnosti VaK Beroun ze dne 25. 9. 2017,
 - rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „KÚSK“), ze dne 3. 6. 2015, č. j. 067139/2015/KUSK.
10. Podle projektové dokumentace měla být splašková kanalizace napojena domovní přípojkou do přípojky splaškové kanalizace. Domovní přípojka vodovodu měla být napojena přes vodoměrnou šachtu na přípojku vodovodu z uličního řadu [body B. 1 písm. h), B. 2.10, D. 1.4 a výkres č. 1-C].
11. Společnost VaK Beroun ve vyjádření ze dne 25. 9. 2017 jako provozovatel sítě vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu souhlasila s napojením stavby na vodovod a kanalizaci stávající přípojkou vody a splaškové kanalizace. Dále sdělila, že na pozemek parc. č. X je přivedena vodovodní přípojka ukončená vodoměrnou šachtou a gravitační splašková kanalizační přípojka ukončená revizní šachtou, a současně prohlásila, že na pozemcích stavebníků nevlastní ani neprovozuje žádná vodohospodářská zařízení.
12. Rozhodnutím KÚSK ze dne 3. 6. 2015 bylo společnosti VaK Beroun vydáno povolení k provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Jako vlastník vodovodu a kanalizace je v tomto rozhodnutí označena osoba zúčastněná na řízení.
13. Dne 25. 1. 2018 uplatnily žalobkyně námitky, v nichž uvedly výčet soudních řízení vedených u Okresního soudu v Berouně ve věcech, které považovaly ve vztahu k probíhajícímu řízení o dodatečném povolení stavby za předběžné otázky, na jejichž

řešení závisí vydání rozhodnutí ve věci. Žalobkyně navrhly, aby do pravomocného skončení soudních řízení bylo řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno.

14. Dne 19. 2. 2018 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že námitky žalobkyň jsou nedůvodné a otázka vlastnického práva k veřejné infrastruktuře není pro dané řízení podstatná, neboť stavba vodovodu a kanalizace byla řádně a pravomocně zkolaudována a provozovatel této infrastruktury (VaK Beroun) s napojením stavby souhlasil. Dále uvedl, že vodovodní a kanalizační řad (včetně přípojek na jednotlivé pozemky) byl povolen za účelem výstavby rodinných domů, přičemž některé z nich jsou již na vodovod a kanalizaci napojeny.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podaly žalobkyně odvolání, v němž argumentovaly obdobně jako později v žalobě.
16. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyň a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že stavba kanalizace a vodovodu byla řádně zkolaudována a je provozována na základě pravomocného rozhodnutí společností VaK Beroun, která s napojením stavby vyslovila souhlas. Dále uvedl, že vodovodní a kanalizační přípojka je již na technickou infrastrukturu napojena, přičemž k uložení infrastruktury nebo přípojek na pozemcích stavebníků nesvědčí žalobkyním žádné věcné břemeno. Žalovaný konstatoval, že předmětem řízení před Okresním soudem v Berouně je užívání předmětných přípojek, nikoliv určení jejich vlastnictví. Podle žalovaného proto ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby nejde o předběžnou otázku.

IV. Posouzení věci soudem

17. Jádrem sporu je v posuzované věci otázka, zda byl stavební úřad oprávněn posoudit námitky žalobkyň, nebo zda byl povinen řízení o dodatečném povolení stavby přerušit do pravomocného rozhodnutí Okresního soudu v Berouně, potažmo odvolacího Krajského soudu v Praze v občanském soudním řízení o předběžných otázkách.
18. Soud předesílá, že obdobnou věcí se již zabýval v rozsudcích ze dne 25. 9. 2020, č. j. 45 A 156/2017 - 123, a ze dne 30. 11. 2020, č. j. 54 A 19/2018 - 61 (dostupný stejně jako všechna zde uváděná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). V posuzované věci soud neshledal žádný důvod, aby se od závěrů přijatých v těchto rozsudcích odchýlil.
19. Podle § 89 odst. 6 věty druhé stavebního zákona (jakož i podle § 114 odst. 3 věty druhé téhož zákona) „[n]edošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; **to neplatí v případech námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv**“ (zvýraznění doplněno zde i dále v textu soudem).
20. Soud musel předně posoudit, zda žalobkyně v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby uplatnily námitky občanskoprávní povahy, jimiž byla napadána existence nebo rozsah vlastnických práv, a jež měly povahu předběžné otázky ve smyslu § 57 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokud by tomu tak bylo, pak bylo na místě, aby stavební úřad vyzval namítající žalobkyně, popřípadě stavebníky nebo jiné účastníky řízení, aby se ve stanovené lhůtě obrátili na soud, a řízení přerušil [srov. § 57 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) bodem 2 správního řádu]. V případě podání návrhu měl stavební úřad vyčkat pravomocného rozhodnutí soudu. Pouze nešlo-li by o předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu, nic by stavebnímu úřadu nebránilo o námitkách rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 7 As 52/2010 - 83).

21. Žalobkyně v námitkách ze dne 25. 1. 2018 uvedly pouze výčet soudních řízení vedených u Okresního soudu v Berouně, aniž by blíže specifikovaly, čeho konkrétně se měly předběžné otázky, na jejichž řešení mělo záviset rozhodnutí ve věci, týkat. Z obsahu jejich odvolání a žaloby vyplývá, že žalobkyně především nesouhlasily s napojením stavby na vodovodní a kanalizační řady, která podle nich nesplňovaly kapacitní a technické parametry a právní podmínky pro provozování pro veřejnou potřebu. Dále žalobkyně a) namítala, že stavebníci nebyli bez jejího souhlasu oprávněni užívat vodovodní a kanalizační přípojku na místě stavby.
22. V posuzované věci je třeba rozlišovat námitky týkající se jednak vodovodu a kanalizace [srov. § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“)], jednak vodovodní a kanalizační přípojky (§ 3 odst. 1 a 2 zákona o vodovodech a kanalizacích). Vodovodní a kanalizační přípojky jsou totiž samostatným stavbami, které mohou být nezávisle na vodovodu a kanalizaci samostatným předmětem právních vztahů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 22 Cdo 2653/2011). Na vlastníka vodovodní a kanalizační přípojky se navíc nevztahuje zvláštní úprava práv a povinností vlastníka vodovodu a kanalizace (srov. § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích)
23. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyň ve vztahu ke kapacitním a technickým možnostem a právním podmínkám provozování vodovodu a kanalizace.
24. Stavebníci byli k žádosti o dodatečné povolení stavby povinni mj. připojit *„stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem“* [§ 86 odst. 2 písm. c) a § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona ve spojení s § 129 odst. 2 a § 94a odst. 1 téhož zákona]. Technickou infrastrukturou se podle § 2 odst. 1 písm. k) bodu 2 mj. rozumí *„vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace [...]“*.
25. Podle § 8 odst. 5 věty první zákona o vodovodech a kanalizacích *„[v]lastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení:“*
26. Podle § 8 odst. 6 věty první zákona o vodovodech a kanalizacích *„[v]lastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen uzavřít písemnou smlouvu o dodávce vody nebo odvádění odpadních vod s odběratelem.“*
27. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, dospěl v usnesení ze dne 25. 9. 2018, č. j. Konf 54/2017 - 11, k závěru, že *„jsou-li námitky žalované [Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s. – pozn. zdejšího soudu] opřeny o nedostatečné kapacitní možnosti stávající kanalizace, respektive o jiné technické důvody, které by mohly napojení na kanalizaci bránit, nejedná se o námitku občanskoprávní povahy, natož pak námitku týkající se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv, kterou by si podle § 114 odst. 3 věty za středníkem stavebního zákona nemohl posoudit jako otázku předběžnou přímo stavební úřad v řízení o dodatečné povolení stavby.“*
28. Z uvedeného vyplývá, že posouzení námitky týkající se kapacitních a technických možností vodovodu a kanalizace, bylo v působnosti stavebního úřadu. Tato námitka se

totiž nijak nedotýkala vlastnického práva k síti vodovodu a kanalizace, ať už vlastnické právo svědčilo komukoliv. Za situace, kdy správní orgány tuto námitku posoudily věcně a neshledaly ji důvodnou, proto nebylo nutné řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat do pravomocného rozhodnutí soudu ve věci určení vlastnického práva k vodovodu a kanalizaci.

29. Argumentovaly-li žalobkyně nedostatkem právních podmínek pro připojení stavby na vodovodní a kanalizační síť, resp. pro provozování vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu, pak soudu není zřejmé, jaké konkrétní „právní podmínky“ měly žalobkyně na mysli. Soud zdůrazňuje, že pokud bylo připojení stavby na vodovod a kanalizaci kapacitně a technicky možné, byl jejich vlastník (ať už jím byl kdokoli) ze zákona povinen připojení umožnit a uzavřít se stavebníky příslušnou smlouvu (§ 8 odst. 5 a 6 zákona o vodovodech a kanalizacích). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 34/2013 - 28, *„subjektivní postoj vlastníka (provozovatele) vodovodu a kanalizace k záměru stavebníka připojit se na tyto sítě je irelevantní, neboť taková povinnost mu plyne přímo ze zákona. Jedinou výjimkou je případ, kdy takovému postupu brání kapacitní či technická omezení.“* Skutečnost, že vodovodní a kanalizační síť byla provozována pro veřejnou potřebu, vyplývá z pravomocného rozhodnutí KÚSK ze dne 3. 6. 2015.
30. Žalobkyně nezpochybňovaly, že vodovodní a kanalizační sítě byly vybudovány a zkolaudovány za účelem dodávek pitné vody a odvádění odpadních vod z plánované výstavby v dané lokalitě. V námitkách, v odvolání ani později v žalobě navíc žalobkyně blíže nespecifikovaly, z jakého důvodu by kapacitní a technické možnosti sítí neměly připojení stavby dovolovat. Správní orgány vycházely z toho, že stavba neměla fyzicky zasahovat do vodovodního a kanalizačního řádu, neboť napojení mělo být realizováno na stávající vodovodní a kanalizační přípojky. Vodovodní a kanalizační síť byla v době vydání napadeného rozhodnutí provozována společností VaK Beroun (a to na základě pravomocného rozhodnutí o provozování), která vyjádřila s připojením stavby na tuto síť souhlas. Společnost VaK Beroun fakticky vodovodní a kanalizační síť provozovala, a musely jí tedy být známy její technické a kapacitní možnosti. Správní orgány dále poukázaly na skutečnost, že stavba vodovodu a kanalizace byla řádně zkolaudována, přičemž jiné rodinné domy v dané lokalitě již byly prostřednictvím vodovodu a kanalizace napojeny do vodovodního a kanalizačního systému města Beroun. Závěr správních orgánů, že připojení stavby na vodovod a kanalizaci bylo technicky a kapacitně možné, tak v rozsahu soudního přezkumu ob stojí. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.
31. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně a), že stavebníci nebyli bez jejího souhlasu oprávněni vodovodní a kanalizační přípojku užívat.
32. Povolovaná stavba měla být na vodovodní a kanalizační síť napojena skrze již vybudované vodovodní a kanalizační přípojky. Pokud by vlastníkem těchto přípojek byla osoba odlišná od stavebníků, bylo nutné, aby stavebníci k žádosti o dodatečné povolení stavby připojili doklad prokazující jejich právo založené smlouvou provést stavbu anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě [§ 86 odst. 2 písm. a) a § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ve spojení s § 129 odst. 2 a § 94a odst. 1 téhož zákona]. Napojením vnitřního vodovodu a kanalizace (§ 2 odst. 7 a 8 zákona o vodovodech a kanalizacích) na přípojky totiž dochází k dotčení vlastnického práva k přípojkám, přičemž jejich vlastník nemá zákonnou povinnost napojení stavby na veřejnou vodovodní a kanalizační síť skrze své přípojky umožnit. Vlastník přípojek má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit

[§ 1012 věta první zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“)]. To platí bez ohledu na to, že se přípojky nacházejí na pozemku stavebníků a vlastníku přípojky nesvědčí právo odpovídající věcnému břemeni. Vodovodní a kanalizační přípojky jsou totiž samostatnými stavbami, které nejsou součástí pozemku, na němž jsou umístěny (viz § 509 občanského zákoníku; srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1308/2003).

33. Námitka, že vodovodní a kanalizační přípojky, na něž má být stavba napojena, jsou ve vlastnictví jiného účastníka řízení než stavebníka, je námitkou občanskoprávní povahy týkající se rozsahu vlastnického práva, o níž si stavební úřad nemůže učinit úsudek sám. Pokud nedošlo k dohodě mezi účastníky, stavební úřad měl namítajícího účastníka, popřípadě stavebníka, vyzvat, aby se ve lhůtě stanovené stavebním úřadem obrátil s žalobou na civilní soud (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2014, č. j. 62 A 26/2013 - 177).
34. Stavební úřad tedy nebyl oprávněn o této námitce rozhodnout, neboť šlo o námitku občanskoprávní povahy, která se týkala rozsahu vlastnických práv (srov. § 114 odst. 3 větu druhou stavebního zákona). Pokud by vodovodní a kanalizační přípojky skutečně byly ve vlastnictví žalobkyně a), nemohli by se na ně stavebníci bez jejího souhlasu napojit a stavbu by nebylo možné dodatečně povolit. Soud proto dává žalobkyni a) za pravdu, že tato námitka představovala předběžnou otázku, na jejímž řešení záviselo dodatečné povolení stavby. Skutečnost, že žalobkyně a) podala u Okresního soudu v Berouně proti stavebníkům žalobu na zdržení se užívání předmětných přípojek (tedy na ochranu svého vlastnického práva), byla stavebnímu úřadu známa. Stavební úřad měl proto postupovat podle § 64 správního řádu a řízení usnesením přerušit do pravomocného rozhodnutí civilního soudu o této předběžné otázce (srov. 57 odst. 2 větu první správního řádu). Pokud tak neučinil a stavbu bez dalšího dodatečně povolil, zatížil řízení vadou.
35. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jsou však pouze takové vady řízení před správními orgány, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
36. Soud nahlédnutím do veřejné databáze na <https://infosoud.justice.cz> zjistil, že řízení ve věci zdržení se užívání kanalizační a vodovodní přípojky na místě stavby vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 19 C 43/2017, v jehož rámci se měla řešit otázka vlastnického práva k těmto přípojkám, bylo dne 16. 4. 2020 pravomocně zastaveno, neboť žalobkyně a) vzala žalobu zpět. I pokud by stavební úřad přerušil řízení do pravomocného rozhodnutí soudu o předběžné otázce, vedlo by zastavení řízení ve věci sp. zn. 19 C 43/2017 k tomu, že by se pravomoc rozhodnout o námitce vrátila stavebnímu úřadu, který by musel v řízení pokračovat a učinit si o uplatněné námitce úsudek sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019 - 31, bod 33).
37. Soud navíc považuje za podstatné, že se civilní soudy na základě žaloby žalobkyně a) v obdobné věci (byť ve vztahu k jiné žalované) otázkou vlastnického práva k přípojkám meritorně zabývaly. V řízení mezi shodnými účastníky vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 45 A 156/2017 byl za jejich přítomnosti proveden důkaz rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 C 78/2017 - 145 (dále jen „civilní rozsudek soudu prvního stupně“), a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2019, č. j. 22 Co 81/2019 - 220 (dále jen „civilní rozsudek odvolacího soudu“), jímž byl civilní rozsudek soudu prvního stupně k odvolání žalobkyně a) potvrzen. Dovolání žalobkyně a) proti rozsudku odvolacího soudu Nejvyšší soud usnesením ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. 22 Cdo

386/2020, odmítl. Civilním rozsudkem soudu prvního stupně byla zamítnuta žaloba žalobkyně a) o uložení povinnosti zdržet se užívání vodovodní a kanalizační přípojky pod povrchem pozemků parc. č. X a X proti žalované Š. K.. Civilní soudy totiž dospěly k závěru, že vlastníky vodovodních a kanalizačních přípojek byli vlastníci pozemků určených pro výstavbu rodinných domů, nikoliv žalobkyně a). Vlastnické právo k pozemku včetně vodovodní a kanalizační přípojky jako jeho příslušenství nabyla osoba zúčastněná (právní předchůdkyně žalované) na základě kupní smlouvy uzavřené dne 23. 8. 2012 s A. Š.. Jelikož A. Š. nebyl nadále vlastníkem těchto přípojek, nemohl k nim na základě kupní smlouvy ze dne 26. 11. 2015 převést vlastnické právo na žalobkyni a); srov. civilní rozsudek odvolacího soudu, body 26 a 27. Z uvedeného je zjevné, že i kdyby stavební úřad v předmětné věci byl býval řízení přerušil řízení a vyčkal pravomocného rozhodnutí civilních soudů, nezměnil by tento jeho procesní postup nic na výsledku věcného posouzení nic neměnilo, neboť rozsah vlastnických práv se nakonec ukázal být přesně takový, jak dovodil stavební úřad vlastním uvážením.

38. V nyní posuzované věci je situace mírně odlišná, neboť o žalobě žalobkyně a) proti stavebníkům ve věci sp. zn. 19 C 43/2017 nebylo rozhodnuto meritorně, ale toliko procesně (zastavením řízení) v důsledku zpětvzetí žaloby. Přesto je zde zřejmá časová souvislost mezi odmítnutím dovolání proti civilního rozsudku odvolacího soudu ve sporu specifikovaném v předchozím odstavci (25. 2. 2020) a mezi zpětvzetím žaloby žalobkyní a) ve věci sp. zn. 19 C 43/2017 (16. 4. 2020). Vzhledem k tomu lze legitimně vycházet z toho, že i v případě stavebníků ve věci sp. zn. 19 C 43/2017 by s vysokou mírou pravděpodobnosti hraničící s jistotou civilní soudy dovodily, že vlastníkem přípojek jsou vlastníci předmětných pozemků, tj. stavebníci jakožto právní nástupci osoby zúčastněné. I zde tedy platí, že i kdyby stavební úřad v nyní posuzované věci byl býval řízení přerušil a vyčkával na pravomocné rozhodnutí civilních soudů, nic by to na výsledku věcného posouzení neměnilo, neboť rozsah vlastnických práv by se s vysokou mírou pravděpodobnosti nakonec ukázal být přesně takový, jak dovodil stavební úřad vlastním uvážením. Jak navíc již bylo uvedeno (viz bod 36 výše), zastavení civilního řízení týkajícího se předběžné otázky by mělo za následek, že stavební úřad by musel v řízení pokračovat a učinit si o uplatněné námitce úsudek sám (opět viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019 - 31, bod 33), což jen umocňuje závěr, že přerušování řízení a vyčkávání na výsledek civilního řízení by v tomto případě na věcném posouzení nic neměnilo.
39. Vzhledem k tomu soud uzavírá, že vada, které se dopustil stavební úřad a kterou následně žalovaný napadeným rozhodnutím aprobeoval, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.
40. Pro úplnost soud dodává, že nepřehlédl, že výše specifikovaná meritorní rozhodnutí civilních soudů byla vydána až po vydání napadeného rozhodnutí. Nutno ovšem zdůraznit, že tato rozhodnutí mají deklaratorní, nikoliv konstitutivní charakter. Deklarují, jaký byl stav v minulosti, přičemž z nich lze dovodit, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla vodovodní i kanalizační přípojka ve vlastnictví stavebníků. Jelikož rozhodnutí civilních soudů vypovídají o tom, jaké byly právní poměry ke dni rozhodování žalovaného, soud jejich zohledněním nevybočil z intencí § 75 odst. 1 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle §

78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

42. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyly procesně úspěšné. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
43. O nákladech osoby zúčastněné soud rozhodl podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s., neboť soud osobě zúčastněné neuložil plnění žádné povinnosti, v jejíž souvislosti by jí vznikly nějaké náklady (výrok III). Soud zároveň neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, pro které by měl vyhovět návrhu osoby zúčastněné na přiznání práva na náhradu dalších nákladů (srov. § 60 odst. 5 větu druhou s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu